14 Ιουνίου 2022

Μοναχός Πετράκης, Έβλεπε συχνά το Άκτιστο Φως, είχε αείρροα δάκρυα που συνώδευαν την αδιάλειπτη προσευχή του!

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη / Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Ο μικρόσωμος, αγράμματος και φτωχός «Πετράκης» [Μοναχός, π. Πέτρος Κατουνακιώτης] ήταν ησυχαστής σε μεγάλα μέτρα.

Μοναχός Πέτρος (ο Πετράκης) Κατουνακιώτης (1891-1958).
(Φωτογραφία καθηγητή Παύλου Μυλωνά, 1956 / Αρχεία Νεοελληνικής Αρχιτεκτονικής / Μουσείο Μπενάκη). Από Αγιορειτική Φωτοθήκη.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Είχε την αδιάλειπτη προσευχή, έβλεπε συχνά το Άκτιστο Φως και ζούσε από αυτήν την ζωή παραδεισένιες καταστάσεις.

Διηγήθηκε ο γέρων Γεράσιμος ο Υμνογράφος:
«Γνώρισα τον γερω-Πέτρο (Πετράκη) τον Κατουνακιώτη. Ήταν όντως άγιος μοναχός. Έκανε πολλή προσευχή και μεγάλη άσκηση.

Μία φορά την εβδομάδα μαγείρευε και έτρωγε κάθε μέρα από αυτό.

Μία φορά ήρθε στο Κελλί μας αλλοιωμένος στην όψη· κλαίγοντας μου είπε ότι το βράδυ προσευχόμενος περικυκλώθηκε από λευκό άπλετο φως και γέμισε ευωδία το κελλί του.

Ο ίδιος αισθάνθηκε ανέκφραστη μακαριότητα, γλυκύτητα και ειρήνη. Δεν γνώριζε αν βρισκόταν στο κελλί του. Ρωτούσε να μάθη τι είναι αυτό που του συνέβη.

Μου είπε:
– Εσύ είσαι μορφωμένος, ξέρεις γράμματα, να μου πης μήπως είναι πλάνη του Σατανά, μήπως είναι τίποτε κακό;

Όλα όσα μου έλεγε ήταν της Χάριτος· καθώς τα διηγείτο είχε βγη εκτός εαυτού και σε μία
στιγμή ξαφνικά το πρόσωπό του έλαμψε και εγώ τάχασα.

Δεν μιλούσα και τον άφησα να λέη. Δεν τον διέκοψα καθόλου. Αποτύπωνα και έλεγχα όσα
έλεγε. Δεν διέκρινα κανένα σημείο πλάνης.

Ύστερα του είπα να δοξάζη τον Θεόν που αξιώθηκε να δη αυτά, γιατί όλα είναι από τον Θεό και δεν είναι πλάνη.

Φεύγοντας με παρακάλεσε να μην τα πω πουθενά και να παρακαλώ τον Θεό να τον ελεήση για να μην πλανηθή.

Ο γερω-Πέτρος ήταν της νοεράς προσευχής. Πολύ ταπεινός και απλός μοναχός».

Φαίνεται πως αυτό το γεγονός του συνέβη τότε για πρώτη φορά, γιατί στην συνέχεια ζούσε πολλές τέτοιες καταστάσεις, όπως απεκάλυψε στον γέροντα Παΐσιο [νυν όσιο Παΐσιος]!

Έβλεπε συχνά το Άκτιστο Φως, είχε αείρροα δάκρυα που συνώδευαν την αδιάλειπτη προσευχή του και είχε ξεπεράσει τα τυπικά.

Από το βιβλίο «Από την ασκητική και ησυχαστική Αγιορείτικη παράδοση», Άγιον Όρος 2011., pemptousia.gr